

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-508/10

**Comisia Europeană
împotriva
Regatului Țărilor de Jos**

„Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 2003/109/CE — Statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung — Cerere de dobândire a statutului de rezident pe termen lung — Cerere de permis de ședere într-un al doilea stat membru formulată de un resortisant al unei țări terțe care a dobândit deja statutul de rezident pe termen lung într-un prim stat membru sau de un membru al familiei acestuia — Cuantumul taxelor impuse de autoritățile competente — Caracter disproporționat — Împiedicarea exercitării dreptului de ședere”

Sumarul hotărârii

1. *Acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor — Procedură precontencioasă — Obiect — Cerere de sesizare a instanței — Prezentarea obiecțiilor și a motivelor*

[art. 258 TFUE; Statutul Curții de Justiție, art. 21 primul paragraf; Regulamentul de procedură al Curții, art. 38 alin. (1) lit. (c)]

2. *Controale la frontiere, azil, imigrare — Politica de imigrare — Statutul resortisanților unor țări terțe care sunt rezidenți pe termen lung — Directiva 2003/109 — Cerere de dobândire a acestui statut și a unui permis de ședere într-un al doilea stat membru formulată de un astfel de resortisant, care are deja acest statut într-un prim stat membru, sau de către un membru al familiei sale*

(Directiva 2003/109 a Consiliului)

1. Într-o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, procedura precontencioasă are ca scop să acorde statului membru vizat posibilitatea, pe de o parte, de a se conforma obligațiilor ce decurg din dreptul Uniunii și, pe de altă parte, de a invoca în mod eficient mijloacele sale de apărare împotriva obiecțiilor formulate de Comisie. Obiectul unei acțiuni introduse în aplicarea articolului 258 TFUE este, în consecință, circumscris de procedura precontencioasă prevăzută de această dispoziție.

În temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție și al articolului 38 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al acesteia din urmă, în toate cererile depuse în temeiul articolului 258 TFUE, Comisia trebuie să indice obiecțiile exacte cu privire la care Curtea este sesizată să se pronunțe, precum și, cel puțin pe scurt, elementele de drept și de fapt pe care se întemeiază aceste obiecții. Cu toate acestea, în cazul în care Comisia susține că o reglementare națională este contrară sistemului, economiei sau spiritului unei directive, fără ca încălcarea dreptului Uniunii rezultată din aceasta să poată fi asociată cu dispoziții specifice ale acestei directive, cererea sa introductivă nu poate fi considerată inadmisibilă exclusiv pentru acest motiv.

(a se vedea punctele 33-35 și 39)

2. Nu își îndeplinește obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 2003/109 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung un stat membru care aplică, în privința resortisanților țărilor terțe care solicită dobândirea statutului de rezident pe termen lung în acest stat membru și în privința celor care, după ce au dobândit acest statut într-un alt stat membru, solicită exercitarea dreptului de ședere în acest stat membru, precum și în privința membrilor familiilor acestora care solicită autorizarea să îi însoțească sau să li se alăture, obligații fiscale excesive și disproporționate, susceptibile să creeze un obstacol în calea exercitării drepturilor conferite de Directiva 2003/109.

Astfel, deși un stat membru poate condiționa eliberarea permiselor de ședere în temeiul Directivei 2003/109 de perceperea unor taxe, nivelul stabilirii acestora nu trebuie să aibă nici ca obiect, nici ca efect să creeze un obstacol în calea obținerii statutului de rezident pe termen lung conferit de această directivă, în caz contrar aducându-se atingere atât obiectivului urmărit de aceasta, cât și spiritului său și fiind privată de efectul său util.

În plus, puterea de apreciere de care dispune un stat membru pentru a stabili cuantumul taxelor care pot fi impuse resortisanților țărilor terțe pentru eliberarea de permise de ședere în temeiul capitolelor II și III din Directiva 2003/109 nu este nelimitată și nu permite, așadar, să se prevadă plata unor taxe care ar fi excesive din perspectiva impactului financiar pe care l-ar avea asupra acestor resortisanți.

(a se vedea punctele 69, 70, 73, 74 și 79 și dispozitivul)